

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Tukový průmysl spol. s r.o.**, se sídlem Koubova 79, Praha 9, zast. Mgr. Štěpánem Mládkem, advokátem se sídlem Skořepka 422/7, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 27. 12. 2012, čj. 21485-3/2012-170100-21, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2016, čj. 9 Af 17/2013-65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 27. 12. 2012, čj. 21485-3/2012-170100-21 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím Celní ředitelství Praha rozhodlo o jejím odvolání ze dne 14. 11. 2003 doplněném dne 21. 11. 2003, proti rozhodnutí Celního úřadu Praha III (dále jen „celní úřad“) ze dne 16. 10. 2003, čj. 1499/03-08, platebnímu výměru č. 38/2003 (dále jen „platební výměr č. 38“), tak, že řízení zastavilo podle § 106 odst. 1 písm. f) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), neboť podání odvolání se stalo bezpředmětným.

[2] Nejvyšší správní soud předně poznamenává, že procesním nástupcem Celního ředitelství Praha se v souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, stalo Generální ředitelství cel, s nímž je nadále jednáno jako s žalovaným.

[3] Městský soud se zabýval interpretací závazného právního názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, čj. 2 Afs 31/2011-294, který se promítl rovněž v rozsudku městského soudu ze dne 11. 11. 2011, čj. 7 A 142/2011-312, konkrétně, zda byl žalovaný povinen zastavit celé daňové řízení, nebo toliko řízení odvolací. Po podání odvolání totiž došlo ke zrušení přezkoumávaného platebního výměru č. 38. Městský soud dovodil, že s ohledem na změnu právní úpravy žalovaný postupoval správně, postupoval-li podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu a zastavil pouze odvolací řízení, neboť jeho předmět odpadl, a řízení se tak stalo bezpředmětným. Městský soud nepřisvědčil ani argumentaci stěžovatelky, že zrušení platebního výměru v této věci zakládá překážku věci rozhodnuté. S ohledem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007-75, dovodil, že předpokladem pro aplikaci tohoto pravidla je, že platební výměr byl zrušen odvolacím orgánem; v nyní posuzované věci však došlo ke zrušení platebního výměru prvostupňovým orgánem. Otázkou možné překážky věci rozhodnuté se navíc nezabýval ani Nejvyšší správní soud v předchozím řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatelka napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž namítá kasační důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; tvrdí nezákonnost napadeného rozsudku městského soudu pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení.

[5] Stěžovatelka po rekapitulaci předchozích řízení setrvala na svém názoru, že žalovaný měl zastavit nikoli toliko odvolací řízení, nýbrž celé daňové řízení (tj. od zahájení daňové kontroly). Na podporu své argumentace odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, čj. 2 Afs 31/2011-294, který vyslovil závazný právní názor, jak mají celní orgány postupovat. Podle stěžovatelky není nejmenších pochyb, že Nejvyšší správní soud vrátil žalovanému věc k dalšímu řízení s pokynem zastavit daňové řízení jako celek (event. nalézací fázi daňového řízení). Vzhledem ke změně právní úpravy měl žalovaný nalézt takové ustanovení, které se svým významem a věcnou náplní nejvíce přibližuje ustanovení § 27 odst. 1 písm. g) zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě a poplatků“). Žalovaný shledal, že takovým ustanovením je § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu. Stěžovatelka má za to, že buď je aplikace tohoto ustanovení nesprávná, nebo bylo nesprávné zastavit toliko odvolací řízení. Stěžovatelka považuje za přílehavější užití § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu, podle kterého odvolací orgán může napadené rozhodnutí zrušit a řízení zastavit. V daném případě již ke zrušení platebního výměru došlo, proto zbývalo jenom řízení zastavit.

[6] Stěžovatelka nesouhlasí s městským soudem, že argumentace Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 17. 6. 2011, čj. 2 Afs 31/2011-294, konkrétně, že „[p]okud bylo daňové řízení zahájeno a v jeho průběhu došlo k situaci, že již není možné z procesních důvodů daň zjistit, stanovit či vymáhat, resp. za tímto účelem daňové řízení dále vést, aplikuje se ustanovení § 27 odst. 1 písm. g) daňového řádu“, je jenom obecným konstatováním ohledně aplikace předmětného ustanovení. Stěžovatelka je toho názoru, že Nejvyšší správní soud konstatoval, že již není možné z procesních důvodů daň zjistit, stanovit či vymáhat právě v souvislosti se zrušením platebního výměru. Podle konstantní judikatury pak zrušením platebního výměru daňové řízení končí

(např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75); zrušení platebního výměru zakládá pro další řízení překážku věci rozhodnuté. Městský soud nicméně vyslovil závěr, že se musí jednat o zrušení platebního výměru v odvolacím řízení. S takovým závěrem se stěžovatelka neztotožňuje. Z posledně uvedeného rozhodnutí totiž plyne pravý opak. Nejvyšší správní soud se vyslovil, že „[p]ři vrácení odvolání k autoremedurnímu rozhodnutí, je rozhodnutím o odvolání až rozhodnutí správce daně prvního stupně v rámci této autoremedury, pokud je odvolání vyhověno zcela. Pokud je vyhověno odvolání jen částečně, je zde možné další odvolání, neboť jde o nové rozhodnutí, po němž může následovat i nové odvolací řízení. Změna rozhodnutí (platebního výměru), nebo jeho zrušení však jsou rozhodnutím konečným. Jiný závěr zákon neumožňuje. Nutno však přiznat, že tato koncepce vytváří určité problémy, pro které právě část praxe odlišovala zrušení platebního výměru z „procesních důvodů“ od zrušení z důvodu, že daň neměla být vůbec vyměřena či doměřena, a že tento postup také nacházel určitý ohlas v rozhodovací praxi soudů. To je ostatně také důvodem, proč se tímto problémem zabývá rozšířený senát. Je třeba zopakovat, že zrušení platebního výměru pro procesní vady s tím, že správce daně může v daňovém řízení pokračovat, je obcházením zákonné záповědi možnosti zrušení a vrácení věci v odvolacím řízení.“ Podle stěžovatelky bylo zrušení platebního výměru autoremedurním rozhodnutím celního orgánu prvního stupně, které bylo učiněno v odvolací fázi daňového řízení po podání odvolání. Platební výměr byl zrušen z důvodu námitek stěžovatelky týkajících se nedodržení procesních pravidel před vydáním platebního výměru. Pokud měl celní orgán prvního stupně za to, že argumentace stěžovatelky namítající nedodržení procesních podmínek před vydáním platebního výměru je důvodná (resp. nedůvodná), měl vyčkat do doby rozhodnutí svého odvolacího orgánu. To se však nestalo a celní úřad platební výměr sám zrušil, tj. v podstatě vyhověl odvolání stěžovatelky a to se všemi důsledky, na které upozorňuje zmiňovaný judikát.

[7] Závěrem stěžovatelka podotkla, že pokud by byl procesní postup celních orgánů shledán správným, je zřejmé, že se správní orgány nemusely s právní argumentací stěžovatelky, kvůli které byl platební výměr zrušen, vůbec vypořádat. A následně po složité procesní peripetii mohly znovu přistoupit k vydání dalšího platebního výměru ve věci ze dne 19. 2. 2009, který byl znovu napaden správní žalobou. Správní orgány tak postupovaly přesně způsobem, který označil rozšířený senát za obcházení zákonné záповědi možnosti zrušení a vrácení věci v odvolacím řízení. Stěžovatelka proto navrhla rozsudek městského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení, eventuálně zrušit rovněž žalobou napadené rozhodnutí.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření vyslovil souhlas s napadeným rozsudkem. Žalovaný předně zrekapituloval procesní stav věci a zdůraznil, že Nejvyšším správním soudem byl zavázán k zastavení pouze odvolacího řízení, neboť odpadl jeho předmět, když platební výměr č. 38 byl k 26. 1. 2004 pravomocně zrušen. Pokud jde o stěžovatelkou uváděnou nemožnost vydání dalšího platebního výměru s ohledem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, je toho názoru, že na projednávanou věc toto usnesení nedopadá. Celní úřad totiž zrušil platební výměr nikoli v odvolacím řízení, nýbrž postupem podle § 32 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, tudíž z vlastního podnětu, neboť zjistil, že nemá řádně projednanou zprávu o daňové kontrole. Stejně tak nesouhlasí, že měl postupovat podle § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu, neboť tam uvedený výrok může obstát pouze za situace, dojde-li k přezkumu napadeného rozhodnutí. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou.

[10] Nutno ještě podotknout, že v daném případě Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu ze dne 8. 12. 2005; poté městský soud vydal rozsudek, jímž zrušil původní rozhodnutí celního ředitelství, poté rozsudek ze dne 19. 1. 2011, jímž rozhodoval o žalobě proti novému odvolacímu rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto stěžovatelčino odvolání, a jenž byl zrušen zdejším soudem, následně rozsudek, v němž se řídil závazným právním názorem zdejšího soudu, a nakonec rozsudek nyní napadený kasační stížností, kterým rozhodoval o rozhodnutí žalovaného o zastavení odvolacího řízení. Přestože tak městský soud činil stále v mezích závazného právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v předchozím rozsudku, nejedná se o případ spadající pod výlukou obsaženou v ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Městský soud totiž v tomto řízení především zkoumal, zda žalovaný respektoval právní názor, jímž jej podle § 78 odst. 5 s. ř. s. zavázal Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku. Předmětem žaloby a nyní napadeného rozsudku tedy bylo jiné správní rozhodnutí a žaloba stála na jiných důvodech, než které již dříve posoudil Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost je tedy z hlediska citovaného zákonného ustanovení přípustná.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek, vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Posuzoval také, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4, věta první za středníkem s. ř. s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Zdejší soud se již zabýval právně a skutkově obdobnými věcmi mezi týmiž účastníky, a to v rozsudcích ze dne 7. 9. 2016, čj. 2 Afs 143/2016-29, ze dne 5. 10. 2016, čj. 1 Afs 142/2016-29 a ze dne 2. 11. 2016, čj. 7 Afs 187/2016-23. Tyto spory vycházely ze shodných skutkových okolností. Předmětem přezkumu ve věcech sp. zn. 2 Afs 143/2016, sp. zn. 1 Afs 142/2016, sp. zn. 7 Afs 187/2016 i v nyní posuzované věci jsou rozhodnutí celního ředitelství, která zastavila řízení o odvolání stěžovatelky proti platebním výměrům podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu. Ve všech případech bylo celní ředitelství vázáno rozsudky správních soudů, které jsou vystavěny na shodných závěrech, podle nichž je nutné zastavit řízení podle § 27 odst. 1 písm. g) zákona o správě daní a poplatků. Stěžovatelka uplatnila v kasačních stížnostech shodné námitky, jimiž zpochybňovala obdobné odůvodnění předcházejících rozsudků. Nejvyšší správní soud při projednávání této věci neshledal důvod odchýlit se od názorů vyjádřených v rozsudcích čj. 2 Afs 143/2016-29, čj. 1 Afs 142/2016-29 a čj. 7 Afs 187/2016-23.

[14] K meritu sporu a k průběhu předchozích řízení, který je stranám znám a není jakkoli rozporován, odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek ze dne 17. 6. 2011, čj. 2 Afs 31/2011-294, v němž byl relevantní průběh předchozích řízení dostatečně vyličen a jehož obsah je stranám rovněž znám.

[15] Pro nyní projednávanou věc je relevantní, že dne 16. 10. 2003, byl pod čj. 1499/03-08 vydán platební výměr č. 38. Proti tomuto platebnímu výměru podala stěžovatelka dne 14. 11. 2003 (doplněno 21. 11. 2003) odvolání. Platební výměr č. 38 byl však celním úřadem dne

12. 11. 2003 zrušen pro chybějící základní náležitosti. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 1. 2014, tudíž platební výměr č. 38 přestal právně existovat. O stěžovatelčině odvolání bylo rozhodováno několikrát, vždy podle závazného právního názoru správních soudů, naposledy žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný byl při jeho vydávání vázán rozsudkem městského soudu ze dne 11. 11. 2011, čj. 7 A 142/2011-312, který navazoval na rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2011, čj. 2 Afs 31/2011-294. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vyslovil, že „[v] případě podání odvolání proti rozhodnutí, které bylo pravomocně zrušeno až v době po podání odvolání (...) nemohl odvolací orgán přistoupit k meritornímu přezkumu tohoto - již neexistujícího - rozhodnutí. Nejvyšší správní soud má za to, že v takovém případě skutečně zbýval k ukončení daňového řízení jako nejvhodnější postup vymezený v ustanovení § 27 odst. 1 písm. g) daňového řádu [z r. 1992], na které poukazovala stěžovatelka, a podle něhož, není-li v tomto nebo zvláštním zákoně stanoveno jinak, daňové řízení se zastaví, jestliže odpadl důvod řízení.“ Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dále vyslovil, že „[p]ojem ‚důvod řízení‘ je úzce spjat s účelem daňového řízení, kterým je, zjednodušeně řečeno, správné zjištění a stanovení daně a následně vymáhání jejího plnění. Pokud bylo daňové řízení zahájeno a v jeho průběhu došlo k situaci, že již není možné z procesních důvodů daň zjistit, stanovit či vymáhat, resp. za tímto účelem daňové řízení dále vést, aplikuje se ustanovení § 27 odst. 1 písm. g) daňového řádu. Taková situace nastala i v nyní posuzovaném případě a lze dát za pravdu stěžovateli, že pravomocným zrušením platebních výměrů odpadl důvod pokračovat v daňovém řízení.“

[16] Je tak nepochybné, že Nejvyšší správní soud zavázal žalovaného k postupu podle § 27 odst. 1 písm. g) zákona o správě daní a poplatků, tedy zastavit daňové řízení, protože odpadl předmět řízení.

[17] V mezidobí od vydání tehdy přezkoumávaného rozhodnutí do vydání napadeného rozhodnutí však doznala právní úprava změn. Zákon o správě daní a poplatků byl nahrazen daňovým řádem s účinností od 1. 1. 2011. Daňový řád v § 264 odst. 1 stanoví, že *řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší.* Žalovaný dospěl k závěru, že ustanovení, které je povinen aplikovat, je ustanovení § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu, podle kterého platí, že *[s]právcе daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže podání se stalo bezpředmětným.* S uvedeným závěrem Nejvyšší správní soud naprosto souhlasí, když obdobný názor vyslovil již ve svém dřívějším rozsudku ze dne 9. 4. 2014, čj. 6 As 38/2014-14.

[18] Správce daně tedy zastaví řízení tehdy, jestliže se podání, kterým bylo řízení zahájeno (§ 91 odst. 1 daňového řádu), stalo bezpředmětným. Každé řízení musí mít svůj předmět, odpadne-li předmět, není již tím dán ani důvod k dalšímu konání procesu. V nyní projednávané věci skutečně došlo k tomu, že se stěžovatelčino podání stalo bezpředmětným. Stěžovatelka sice podala odvolání ještě v době, kdy byl platební výměr platným správním aktem, jeho následným zrušením však odvolání ztratilo význam, neboť nelze napadat a přezkoumávat něco, co neexistuje. Jak bylo uvedeno v již zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, čj. 2 Afs 31/2011-294, *„[o]dvolací řízení není možné stavět ve ‚vzduchoprázdnu‘; pokud zde nebylo prvostupňové rozhodnutí, nebylo v rámci odvolacího řízení o čem rozhodovat.“*

[19] Nejvyšší správní soud aprobejuje rovněž postup žalovaného, jenž zastavil toliko řízení o odvolání. Zrušením platebního výměru v průběhu odvolacího řízení totiž odpadl předmět

právě tohoto řízení a právě odvolání, jakožto stěžovatelčino podání, se stalo bezpředmětným. Zastavení odvolacího řízení však má v tomto případě účinky zastavení celého řízení ohledně platebního výměru č. 38. Nejvyšší správní soud připomíná, že správní řízení i daňové řízení je ovládáno tzv. zásadou jednotnosti řízení. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na např. na svůj rozsudek ze dne 31. 8. 2009, čj. 4 Ads 86/2008-198, který se sice týkal propuštění ze služebního poměru podle zákona č. 186/1992 Sb., ale je možno jej v řešené otázce vztáhnout i na projednávanou věc. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*tato zásada (mimo jiné) znamená, že řízení až do vydání rozhodnutí představuje jeden celek, tedy totéž řízení zahrnuje jak řízení odehrávající se před správním orgánem prvního stupně, tak i případné odvolací řízení. Tato řízení se tedy pojímají dohromady, ve svém komplexu. Stejně tak potom jsou jako jeden celek vnímána všechna rozhodnutí povstálá v jednotlivých fázích řízení (rozhodnutí prvního stupně, rozhodnutí odvolací).* Výtky stěžovatele směřované proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně lze proto přezkoumat jen limitovaně, a to potud, pokud konání odvolacího orgánu neučinilo tyto výtky bezpředmětnými.“ K témuž závěru Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47, nebo v rozsudku dne 26. 3. 2008, čj. 9 As 64/2007-98.

[20] Postup navrhaný stěžovatelkou podle § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu, podle kterého odvolací orgán napadené rozhodnutí zruší a zastaví řízení, není za situace, kdy již došlo ke zrušení platebního výměru, možný. Jak správně uvedl městský soud, ustanovení § 116 upravuje případy přezkumu napadeného rozhodnutí, k čemuž však v tomto případě nedošlo a ani dojít nemohlo. Proto byl žalovaným správně zvolen postup podle § 106 daňového řádu, jenž upravuje postup správního orgánu v situacích, v nichž brání přezkumu napadeného rozhodnutí určité procesní překážky, pro něž je na místě řízení zastavit.

[21] Ačkoli Nejvyšší správní soud chápe snahu stěžovatelky o vyřešení otázky, zda má zrušení platebního výměru prvostupňovým orgánem stejné důsledky jako zrušení tohoto rozhodnutí v řízení odvolacím, tedy nemožnost vydání nového platebního výměru celním úřadem s ohledem na zásadu *rei administratae*, nemůže se jí v tomto řízení zabývat. Upozorňuje však, že i kdyby došlo k zastavení celého daňového řízení, za shora nastíněné situace, tj. nemožnosti využití ustanovení § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu, nepředstavovalo by zastavení řízení vyřešení této otázky. Zásadní je totiž zodpovědět, jestli zrušení platebního výměru č. 38 celním úřadem, tedy prvostupňovým orgánem, vyvolává stejné účinky jako jeho zrušení odvolacím orgánem. Předmětem tohoto řízení je však toliko posouzení zákonnosti postupu žalovaného v řízení o odvolání, resp. zákonnosti jeho ukončení, s ohledem na neexistenci napadeného rozhodnutí a s ohledem na závazný právní názor vyslovený v předchozím rozsudku zdejšího soudu. Nejvyšší správní soud nepřehlédnul, že se městský soud touto otázkou zabýval, nicméně upozorňuje účastníky, že předmětná otázka nebyla ani předmětem řízení o žalobě, a tudíž argumentaci městského soudu nutno považovat toliko za vyslovenou *obiter dictum*. Předmětná otázka pak bude nejspíše předmětem posuzování až v řízení, o němž se zmiňuje jak žalovaný, tak stěžovatelka, tj. v řízení o žalobě proti nově vydanému platebnímu výměru z roku 2009.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Kasační stížnost tedy Nejvyšší správní soud zamítl, neboť ji v žádném z kasačních bodů neshledal důvodnou (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná,

proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. prosince 2016

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu